

JUSTITSMINISTERIET

Lovafdelingen

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K

Dato: 19. marts 2010
Kontor: Strafferetskontoret
Sagsnr.: 2010-792-1209
Dok.: RAJ41365

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 662 (Alm. del), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 11. februar 2010. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Marlene Harpsøe (DF).

Lars Barfoed

/

Lars Hjortnæs

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 662 fra Folketingets Retsudvalg (Alm. del):

”Idet ministerens opmærksom henledes på artiklen "Pædofil skaber røre i boligområde" fra DR's hjemmeside den 4. februar 2010, finder ministeren da, at det ville være udtryk for rettidig omhu at udvide forbuddet for pædofile mod at arbejde med børn, så det gælder i bredere forstand og omfatter jobfunktioner, hvor det ligger i sagens natur, at man kommer i kontakt med børn, uden at det direkte kan aflæses af jobtitlen, men dog af jobfunktionen?”

Svar:

Justitsministeriet har til brug for besvarelsen af spørgsmålet indhentet en udtalelse fra Rigsadvokaten, der har oplyst følgende:

”I artiklen, der nævnes i spørgsmålet, omtales et tilfælde, hvor et boligselskab angiveligt har ansat en gårdmand, der tidligere er straffet for seksuelle overgreb mod børn. Det fremgår ikke, hvornår den pågældende er blevet dømt, eller hvad han mere konkret er blevet dømt for. Det er nævnt, at ansættelsen af gårdmanden har gjort en beboer utryk, selv om gårdmanden ikke direkte har med børn at gøre.

I den anledning kan jeg mere generelt oplyse, at det følger af straffelovens § 79, stk. 1, at der i forbindelse med dom for strafbart forhold kan ske frakendelse af retten til at udøve virksomhed, som kræver en særlig offentlig autorisation eller godkendelse, hvis det udviste forhold begrundes en nærliggende fare for misbrug af stillingen eller hvervet. Det samme gælder, når særlige omstændigheder taler derfor, om udøvelse af anden virksomhed, jf. § 79, stk. 2. Frakendelsen kan ske på tid fra 1 til 5 år eller indtil videre, jf. § 79, stk. 3.

En rettighedsfrakendelse kan overordnet beskrives som et værn mod fremtidig misbrug. Der foretages således i hver enkelt sag en konkret vurdering af, om det begåede strafbare forhold under hensyn til sin karakter og sit omfang begrundes en nærliggende fare for misbrug af stillingen eller hvervet, ligesom det almindelige proportionalitetsprincip indgår i vurderingen af, om der skal nedlægges en påstand om rettighedsfrakendelse.

I sager, hvor der kan opstå spørgsmål om rettighedsfrakendelse, vil det strafbare forhold ofte være begået i forbindelse med varetagelse af stillingen eller hvervet. I sager om seksuelle overgreb mod børn kan der f.eks. være tale om en pædagog's seksuelle misbrug af et barn i den institution, hvor pågældende er ansat. Der vil i sådanne tilfælde i almindelighed

være grund til at frygte fremtidig misbrug af adgangen til at beskæftige sig med børn og dermed grundlag for at nedlægge påstand om rettighedsfrakendelse.

Det afgørende er således, om den dømtes hidtidige adfærd giver grundlag for at antage, at der også fremover vil være en nærliggende fare for misbrug af den pågældendes stilling eller hverv. I sager om seksuelle overgreb mod børn vil anklagemyndigheden i givet fald under straffesagen nedlægge påstand om, at den pågældende frakendes retten til erhvervsmæssigt eller i forbindelse med fritidsinteresser at beskæftige sig med børn og unge under 18 år.

En dom, hvorefter den pågældende er frakendt retten til erhvervsmæssigt at beskæftige sig med børn, vil efter en konkret vurdering af den pågældendes jobfunktioner indebære, at vedkommende ikke kan bestride et job, hvor vedkommende beskæftiger sig med børn, uanset om dette kan aflæses direkte af jobtitlen.

Som det fremgår, foretages der i hver enkelt sag en konkret vurdering af, om det begåede strafbare forhold giver grundlag for rettighedsfrakendelse, herunder også på baggrund af en proportionalitetsvurdering. Det beror ligeledes på en konkret vurdering af de pågældende jobfunktioner, om han eller hun i givet fald må anses for erhvervsmæssigt at beskæftige sig med børn og unge, således at vedkommende som følge af en dom om rettighedsfrakendelse er afskåret fra at bestride det pågældende job. Den pågældende vil i almindelighed ikke være afskåret fra at bestride et job, hvor der alene lejlighedsvis kan forekomme enkeltstående kontakt til børn og unge – noget sådant synes i øvrigt også at ville være meget indgribende i forhold til den pågældendes muligheder for efter at have afsonet sin straf at kunne opnå beskæftigelse og dermed en ordentlig tilværelse i samfundet.

Det kan afslutningsvis tilføjes, at der efter børneattestloven, som hører under Kulturministeriet, er hjemmel til på de enkelte ministerområder at fastsætte regler om, at myndigheder og fysiske og juridiske personer inden ansættelse eller beskæftigelse af personer, der som led i udførelsen af deres opgaver skal have direkte eller indirekte kontakt med børn under 15 år, skal indhente en børneattest. En børneattest indeholder oplysninger om afgørelser om overtrædelse af straffelovens § 222, §§ 224-225, og § 235 samt § 210 og § 232, hvis forholdet er begået mod et barn under 15 år.”

Jeg kan henholde mig til det, som er anført af Rigsadvokaten, og finder således ikke, at der er grundlag for at ændre reglerne på området.